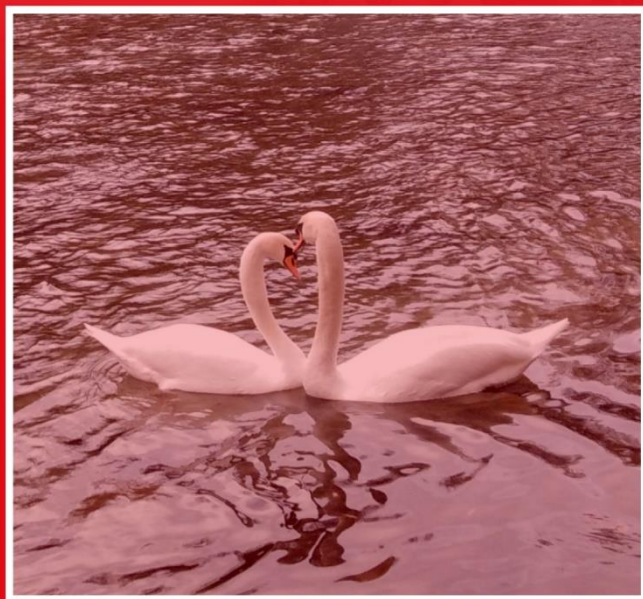


BŮH, KTERÝ MĚ ZACHRÁNIL



VIOLA TWODOVÁ

BŮH, KTERÝ MĚ
ZACHRÁNIL

Viola Twodová

Prý nahlas říkám to, na co se ostatní lidé bojí jen
pomyslet.

Poděkování dvěma mužům, kteří mě prakticky neznají, ale svou energií, svým vzezřením i chováním mě inspirovali k napsání tohoto díla. Přesto jsou postavy i děje zcela výlučně výplodem mé fantazie...

MÁMINA SVATBA

Mamka se dneska podruhé vdává. Moc jí to sluší. Můj tatínek už je mrtvý, měl autonehodu na vojně. Nějaké cvičení nebo co. Jsem kvůli němu moc smutná. Hrozně mi chybí. Jenže mamku mám moc ráda a přeju jí, aby byla zase šťastná. Roman ji má rád. A navíc má kluka, asi o dva roky staršího než jsem já, který se mi docela líbí. Vlastně dost se mi líbí. Černé husté vlasy, pronikavé oči a sportovní postava. No a teď to bude můj brácha. Jmenuje se Standa. Kouká na mě, jak kdybych spadla z měsíce. Nevím, co to znamená. Jestli se mu také líbím, nebo je otrávený z toho, že bude mít ségru. Je mi to jedno. Já se s ním rozhodně budu bavit a uvidíme, jak si budeme rozumět.

Obřad byl krátký, jde se na hostinu. Posadili nás s mým novým bráchou vedle sebe, asi chtějí, abychom se spřátelili. Nemám nic proti tomu. Naopak, hraje mi to do noty. Hi, hi, hi. Nenápadně jsem se k němu přitočila a pošeptala mu do ucha, abychom zmizeli. Zase se na mě podíval tím měsíčním pohledem. Nevěnovala jsem tomu pozornost a zašeptala, že se sejdeme v kůlně za domem. Nikdo si mě nevšímal. Rodiče byli zaujatí sami sebou, rozbíjením talířů a já nevím čím. Nenápadně jsem se vytratila. Za chvílku se objevil i Standa. Byl trochu nesvůj. Asi nebyl zvyklý bavit se s holkama.

„Tady je to lepší, ne?“ začala jsem hned konverzaci.

„Hm, dobrý, no. A co tu budeme dělat?“ dělал, jako bych ho vůbec nezajímala a on mi udělal neuvěřitelnou milost, že se tu se mnou sešel.

„A co kdybys mi tu něco ukázal? Ty jsi tu doma!“ nedala jsem se odbýt.

„No já se s holkama nekamarádím. To jsou místa naší party a tam já tě nemůžu vzít,“ vysvětloval mi.

„To si děláš srandu? Já jsem teď tvoje sestra, to se nepočítá. Co nějaké koupání?“

„Hele, už jsem ti řekl, že to nejde. Čau.“

Rozloučil se a zmizel.

To bude tedy zábava. Brácha, který se se mnou ani pořádně nebaví. O co mu jde? Vždyť tu nikdo není, kdo by na něj prozradil, že se baví s holkou. Navíc z rodiny. To je snad něco jiného, ne? Co se dá dělat, podniknu něco sama. Je tady taková lesní cesta, půjdu se projít. Nejsem na to tedy zrovna oblečená, moje střevíčky nejsou do lesa úplně ideální, ale nic jiného tu nemám. Nepočítalo se s tím, že bych šla do lesa. Měla bych být na oslavě svatby. Za chvíli se vrátím, slibovala jsem v duchu mamce, aby o mě neměla starost. Potřebuju si od těch dospěláků odpočinout.

Vydala jsem se tedy po lesní cestě a bylo to docela v pohodě. Střevíčky budou bez újmy. Snažila jsem se jít opatrně. Cestou jsem našla lesní jahody. Ty mám ráda. Mňam. A už jsem se chtěla vrátit, když jsem zahlédla lesní jezírko. Super, půjdu se vykoupat. Nikde nikdo, můžu jít nahatá. Voda byla studená, nicméně to bylo prima osvěžující. Chvíli jsem plavala a pak se položila do trávy, abych uschla. Bylo to tak příjemné. Vychutnávala jsem si sluneční paprsky. Sluníčko mě ukolébalo, až jsem skoro usnula. Najednou za mnou zapraskala větvička. Okamžitě jsem se posadila. Krve by se ve mně nedořezal.

„Kdo je tu?“ sahala jsem po svém oblečení. Jenže to zmizelo! Zakryla jsem si rukama svá malá prsa a vyděšeně se rozhlížela po okolí. A pak jsem ho zahlédla. Standa! Byl schovaný v křoví a měl moje oblečení.

„Brácho, já tě vidím!“ zakřičela jsem na něj. „Koukej mi vrátit moje věci! Zbláznil ses?“ Nechápala jsem ani malinko jeho chování. Musel mě celou dobu sledovat. A já se tu producíruju nahá. Ještě že mám tak dlouhé vlasy. Nahrnula jsem je dopředu a schovala svoje ňadra.

„Tak si pro něj pojď,“ posmíval se mi. Viděla jsem, jak si mě prohlíží. Pořád se mi snažil koukat na prsa. Bylo to dost nepříjemné.

„Vidíš, že nemám nic na sobě, tak mi to hoď, prosím.“

Vylezl zpoza křoví, ale moje věci držel pořád v rukou. „A co za to?“ zkoušel vyjednávat.

„A co bys jako chtěl?“

„Hm, rozmyslím si to. Mám to u tebe.“

Konečně mi hodil oblečení. Ulevilo se mi. Rychle jsem se oblékla. Stál pořád na jednom místě a nespustil ze mě oči.

„Proč jsi mě sledoval? Mohl ses jít koupat se mnou.“ Pořád jsem tomu nerozuměla.

„Jo, aby sis mě taky prohlídla?“ narážel na mé koupání bez plavek.

„To víš, já jsem tak na tebe zvědavá... Nemůžeme se bavit normálně? Jsme teď sourozenci.“

„Nevlastní, holčičko, nevlastní. To se nepočítá.“

„Hele, to je něčí, to jezírko? Že je tu vybudované tohle molo. Chodíš se sem koupat?“ obrátila jsem list. Už mě ta konverzace unavovala.

„Jo, chodíme se sem v létě koupat. To molo jsem udělal já s tátou.“

„Fakt? To je prima. A rostou tu taky nějaké maliny? Já našla cestou jen pár jahod.“

„Rostou, je jich tu dost a taky je tu plantáž jahod.“

„Zavedeš mě tam? Docela bych nějaké nasbírala.“

„V těchhle botách?“ podíval se na moje nohy a rozesmál se. Smála jsem se taky a najednou se napětí mezi námi ztratilo a my začali blbnout a bylo to moc fajn. Standa nakonec slíbil, že mě zítra vezme na jahody a vůbec, že mi ukáže v lese svoje tajná místa. Řekl, že jsem docela prima ségra, že s tím ani nepočítal.

Vrátili jsme se na svatbu akorát včas, naši si už všimli, že jsme se někam ztratili. Mrkli jsme na sebe a jen jim oznámili, že budujeme sourozenecký vztah. Nevěnovali nám tedy už pozornost a my mohli zalézt do kůlny a rozvíjet naše plány na léto. Byly velkolepé.

Můj nový bratr mě úplně okouznil. Hráli jsme si spolu každý den. Tedy vymýšleli klukoviny a nové skrýše a běhali a škádlili se a pořád jsme spolu měli nějakou legraci. Bylo mi deset let a já prožívala svou první velkou dětskou lásku. Kdybych mohla mluvit za Standu, řekla bych, že on prožíval svou velkou dětskou lásku také. Mluvit za něj nemohu. Nikdy mi nic podobného neřekl. Jen podle jeho chování, podle toho, že se mnou chtěl strávit každou volnou minutu, podle toho s jakým nadšením jsme spolu trávili čas, podle toho, jak se na mě díval, bych řekla, že to tak bylo.

A pak najednou byl konec srpna. Standa byl o necelé dva roky starší, byl narozený na podzim, tak chodil jen o jednu třídu výš. A tam se zrodil můj nový nápad. Ani omylem jsem si nehodlala představit,

že se teď nebudeme pořád vídat, že spolu nebudeme trávit každou minutu. Musím se dostat k němu do třídy. On propadnout evidentně nechtěl. Měl v té své třídě svou klukovskou partu a přes to nejel vlak. Vlastně jsem se divila, že mi věnoval ty prázdniny. Naštěstí jejich parta nebyla úplná, protože kluci museli k babičkám a s rodiči na dovolenou. A když pro něj přišli, stáhl se mi úzkostí krk, že s nimi odejde a já tu budu sama. Překvapení pro mě bylo, že to neudělal. Vymluvil se, že musí rodičům pomáhat, a že s partou nemůže být. A přitom to nebyla pravda. Trávil ten čas se mnou. A tehdy jsem se ujistila, že mě taky miluje. V mých očích to bylo naprosto jasné.

Rozhodla jsem se tedy, že se budu učit tak intenzivně, abych za jeden školní rok postoupila o dvě třídy. Tím pádem budeme od pololetí spolu. Vůbec jsem o tom nepochybovala. Začala jsem se intenzivně učit hned od začátku. Jen co jsme dostali učebnice, pustila jsem se do toho. Měla jsem na to prostor, protože Standa už se nemohl vymlouvat a „musel“ trávit svůj čas se svou partou. Trochu jsme se odcizili. Ve škole zkrátka Standa dělal, jako by mě neznal, jako by to bylo otravné mít mladší sestru. Když jsme ale byli doma a jeho parta nebyla v dosahu, byl to zase ten můj úžasný kluk, kterému svítí oči, když se mnou může být.

Já mu naprosto zřetelně dávala najevo, co k němu cítím. Myslím, že můj obdiv vždy oceňoval. Tvářil se spokojeně, když jsem nahlas plánovala, že se vezmeme. Nikdy na to ale nic neřekl a o svém vztahu ke mně nemluvil. Přesto jsem cítila, že o mě stojí. A také se to brzy ukázalo.

STANDOVY NAROZENINY

V den svých narozenin předstíral, že usnul a pak v noci ke mně přišel a hupsnul ke mně do postele. Bylo mu dvanáct let a zřejmě už se cítil dost vyspělý na to, aby měl holku. Trochu mě to překvapilo, ale byla to moje láska a tak jsem ho pustila k sobě pod peřinu. Přitisknul se ke mně a já cítila každou buňku jeho těla. Začal mě hladit a pusinkovat. Byl velmi něžný. Bylo to krásné. Naprosto jsem mu důvěřovala a tiskla se k němu stejně jako on ke mně. Opětovala jsem jeho dotyky a něžné polibky. Hladil mi prsa a zajížděl rukama pod mé pyžamo. Byla jsem úplně v transu. Co to se mnou prováděl? A pak jsem ucítila jeho ruku v mém rozkroku. Hladil mě a zkoušel se dostat čím dál tím víc ke mně. Zbystřila jsem, to se mi úplně nelíbilo. Vzala jsem jeho ruku a vyndala ji z mých pyžamových kalhot. Vzal tedy mou ruku a vedl ji do jeho pyžamových kalhot. Ucítila jsem v ruce jeho penis. Byl tvrdý a velký. Držel mou ruku a hladil jí svůj penis. Po chvíli jsem ucítila v ruce mokro. Standa kousal polštář, aby nebylo slyšet jeho vzdychy. A pak najednou jsme slyšeli na chodbě kroky. Oba jsme ztuhli. Standa vystřelil ode mě na balkón, který spojoval naše pokoje.

Do mého pokoje vešla mamka. Tušila něco? Nevím. Předstírala jsem, že spím. Pohládila mě tedy po hlavě a šla spát. Naštěstí. Měla jsem v posteli dost mokro. Od Standy.

Druhý den ráno vystřelil Standa do školy dříve než já. Prý musí s partou něco probrat. Ani se mi nepodíval do očí. Ve škole jsem ho také nepotkala. Vyhýbal se mi? Co to mělo celé znamenat? Musím si s ním o tom promluvit.

Neměla jsem příležitost. Následující dny jsem Standu skoro neviděla. Pořád s tou svou partou. Doma se sotva otočil a už byl v trapu. A večer už za mnou nepřišel. Bylo mi dost divně. Kde je moje láska? Co pořád dělá? A proč se mi vyhýbá? Měla jsem spoustu otázek, ale odpovědi nepřicházely. Každopádně mi bylo jasné, že se v noci u mě v posteli stalo něco významného. Musím si půjčit v knihovně nějakou knihu a něco si o tom přečíst. A to jsem také udělala.

Šla jsem hned druhý den do knihovny, vzala si velkou knížku Neználka a předstírala, že jdu číst. Pak jsem nenápadně zabrousila do sekce pro dospělé a vzala si knížku o dospívání. Tu jsem schovala do Neználka a začala studovat. Celé odpoledne jsem strávila v knihovně. Už jsem chápala, proč byl Standův penis tak tvrdý a velký. Také mi bylo jasné, že Standa do mé postele ejakuloval. Budu to muset nenápadně vyprat. Co by tak řekla mamka? Stáhl se mi žaludek při té představě. Je to můj bratr. I když nevlastní. Mezi sourozenci by se nic takového nemělo stávat. Byla jsem v rozpacích. Pořád jsem cítila ke Standovi velkou lásku. Toužila jsem po jeho přítomnosti a po té noci jsem začala toužit i po jeho dotycích. Po tom, aby mě zase svíral v náručí, hladil, pusinkoval. A co když bude zase ejakulovat? Tak s tím jsem nepočítala. Přeci nebudu spát každý den v mokré posteli? To zase ne. A co by tomu řekli rodiče? Bylo mi jasné, že pohlavní styk, o kterém jsem se v knížce dočetla, pro mě určitě ještě není. To ne.

Tím jsem si byla jistá. Ani nemám tu menstruaci. Vlastně jsem si vůbec nechtěla představit, že by ten obrovský penis zasouval Standa do mě. Proboha, o čem to vůbec přemýšlím? Je mi deset a chci jen být se svou láskou. Je to dobře, že se mi Standa vyhýbá. Aspoň mám čas rozmyslet si, co s tím. I když po něm tak toužím. Tolik mi chybí. Jdu se učit, ať mohu přestoupit do jeho třídy. Budu mu tak nablízku a přitom v bezpečí. Ano, to bude to správné. Moje motivace byla obrovská. Musela jsem přesvědčit učitele i rodiče, že to učení je pro mě moc lehké, a že patřím o třídu výš. Učila jsem se ve dne v noci. Šlo mi to docela dobře. Nikdy jsem s učením neměla problémy. A tím, že jsem byla v nové škole, neměla jsem tu ani moc kamarádů. Stejně mě zajímal jen Standa.

Moje mamka čekala miminko. Jo, jo, budu mít dalšího brášku, oznámila mi. No, po mém studiu v knihovně už jsem si dovedla představit, co tomu předcházelo, i co bude následovat. Jestlipak jsou Romanovy dotyky mamce také tak příjemné? Asi ano. Už chápu, proč ho tak miluje. Zřejmě to bude mít Standa po tátovi. Takový penis? Jak se do ní může vejít? Mám tedy teď starosti, musela jsem se zasmát. Já si chtěla se Standou jen hrát a blbnout a smát se. To on začal tuhle kapitolu. A zase skončil. Vlastně jsme od té doby nebyli sami. Pořád něco musí. Nechala jsem to být.

NÁVŠTĚVA U BABI

O víkendu pojedeme na chalupu k babičce. Moc se těším. Babi je miliónová. Je s ní sranda. Chudák žije sama, děda už umřel. A už si nikoho nenašla. Jsem vlastně ráda, že si mamka někoho našla. Vždyť je ještě mladá. A krásná. Všimla jsem si, jak ji chlapi okukují. Jako mě Standa. Když si myslí, že se nedívám. Zírá na mě. Dobře jsem si toho všimla. Ale dělám, jako že nic. Třeba u babi bude příležitost si s ním popovídat.

Babi nás přivítala s otevřenou náručí. Moje babi. Jsem tak ráda, že jsme tu. Přišla jsem na jiné myšlenky. Jdeme spolu do lesa a babi mě zkouší ze všech stromů a rostlin, co potkáme. Baví mě to. Pak se mě začne vyptávat na kluky. Trochu se zarazím, jak přišla na tohle téma? Odpovídám tak neurčitě. Říkám, že se mi jeden líbí, ale že dělá, že ho nezajímám. Směje se a říká, že to je typické. Prý se někteří chlapi za city stydí. Hm. To je tedy otrava, vždyť je to tak povznášející.

„A to je vše? Jen na sebe tak koukáte?“ ptá se zkoumavě babi. Asi se neumím moc přetvařovat.

„Co by mělo být?“ dělám blbou.

„Holčičko, mě to můžeš říct. Vidím na tobě, že tě něco trápí.“

Ta naše babi. Vidí mi až do žaludku.

„Babi, já o tom nemůžu mluvit,“ vysvětluju jí.

„A pročpak, holčičko? Slibuju, že si to nechám pro sebe,“ zkoumavě se na mě dívá.

„Když já ho miluju, víš. Kamarádili jsme spolu a bylo to nádherný.“

„A co se stalo? Už spolu nekamarádíte?“ najednou dost zvažněla. Došlo jí, že mluvím o Standovi? Kdybych tak měla někoho, s kým bych o tom mohla otevřeně mluvit a kdo by mi to celé vysvětlil a poradil mi. Bojím se, že když to řeknu babi, ta to řekne mamce a bude průser. No o té posteli to prostě nesmím říct nikomu. Odloučili by nás od sebe a pak teprve bych byla smutná.

„Ale jo, kamarádíme. Jen když nás nikdo nevidí. Když je s klukama a s těma je skoro pořád, dělá, že se neznáme,“ hrála jsem to do autu.

„Tak mu to řekni, zeptej se ho na to,“ radila babi.

„Ano, to udělám. Děkuji, babi.“

Snad nic nepoznala. Tak ráda bych jí to řekla, jenže mám strach, že bych o Standu přišla úplně. A to nedokážu.

„Je starší? To kvůli němu chceš jít do vyšší třídy?“ vyptávala se dál babi. Úplnej Columbo. Nenápadně ze mě tahá informace.

„Babi... ta škola je pro mě moc lehká. Nudím se pak, potřebuji jít výš.“ Nehodlala jsem už nic prozradit. Asi to pochopila, protože už se na nic neptala.

Víkend probíhal v klidu. Večer jsme šli grilovat. Standa si dal s tátou trochu piva a uvolnil se a byla s ním zase sranda. Seděli jsme až do deseti a hráli karty a smáli se a blbli.

„Tak už dost,“ ukončila to mamka, která už měla pěkné břicho a chtěla jít spát. „Jdeme do chrňova,“ oznámila nám. „Veru, běž se mýt, po tobě Standa a šup do postele.“

Neochotně jsem se zvedla a odešla do koupelny. Byla to stará koupelna, vybudoval ji ještě děda. Dříve koupelnu v domě neměli.

Teď tu byla aspoň vana a zašupovací dveře. Babi tu bydlela sama, tak jí to bohatě stačilo. Vlezla jsem si do vany a začala si zpívat. Byl to opravdu hezký den a hlavně večer. Standa se zase usmíval a bylo vidět, že se mu pořád líbím. Cítila jsem se po dlouhé době opravdu uvolněně. „Svět je krásný, svět je krásný...“ zpívala jsem si se zavřenýma očima. Proč to tak nemůže být pořád? Hm. Asi bychom to tak pěkně nevnímali. Usmívala jsem se sama pro sebe. Od té doby, co byl Standa u mě v pokoji, uplynul už aspoň měsíc. Tak teď se to prolomilo. Dnes už se na mě zase usmíval. Jupí. Vše bude zase fajn. Byla jsem o tom pevně přesvědčená. Musím vylézt z vany. Aby mohl jít další. Posadila jsem se ve vaně a otevřela oči. To není možné. V koupelně stál Standa a zíral na mě. Jak to, že jsem ho neslyšela? Zbláznil se, co kdyby ho někdo viděl? Ukázala jsem mu rukou, že má vypadnout. Zalezl tedy za zašupovačky. Právě včas.

„Čekáš, až Veru bude hotová?“ slyšela jsem moji mamku. Polilo mě horko. Kdyby přišla o minutu dřív, našla by ho u mě v koupelně. „Veru, přidej, Standa už tady čeká,“ volala na mě.

„Ano, už budu, chvilinku, už jdu z vany.“ Rychle jsem vylezla a zabalila se do osušky. Vklouzla jsem do pyžama. „Dobrou, mami.“ Dala jsem jí pusu a šla do pokoje. Jenže babi má malý dům, budeme spát se Standou v jednom pokoji. Začala jsem být lehce nervózní. Tak proto tak ožil? Na sucho jsem polkla. Že mi to nedošlo dřív. Nejdříve si musíme promluvit. Takhle by to nešlo. Měsíc mě nezná, a pak by se zase chtěl mazlit? Vylezla jsem z postele a šla si do kuchyně uvařit čaj na spaní.

„A je to dobře, že ty děti tam budou takhle spolu samy spát?“ slyšela jsem babi.

„Prosím tě, jsou to ještě děti,“ odporovala mamka.

„No já nevím, Verunka má nějaké trápení s láskou,“ dodala babi.

„Trápení?“ opáčila mamka. „Ničeho jsem si nevšimla.“

„Máš oči jen pro Romana a navíc se připravuješ na to malé. Veronika je zamilovaná. Sama mi to odpoledne řekla.“

„A ty víš do koho?“ ptala se máma.

„Ne, to mi neprozradila, jen vím, že je to někdo starší. A nechce o tom mluvit. To je divné.“

„Ty myslíš, že do Standy? Ne, to není možné, je to její bratr,“ odmítala to mamka přijmout.

„No já nevím, holčičko. Promluv si s ní sama. Nezapomeň, že ti dva jsou příbuzní jen proto, že vy dva jste se vzali. Každý má jiné rodiče. To by nebyl incest. I když podle zákona je to teď její bratr.“

„Dobře, promluvím s ní. Ale nevěřím tomu, že to je Standa. Vždyť ti dva spolu ani pořádně nemluví. V létě ano, to ano. Ale co je škola, už jsem je spolu neviděla.“

„To nic neznamená, moje milá. Je to pěkný kluk. Veronika na něm může oči nechat, i když se oba snaží, aby nikdo nic nepoznal, zdá se mi, že ti dva se do sebe zakoukali.“

„Mami, nestraš prosím tě. To by nám ještě scházelo. Ne, mně se to nezdá. Veronika je pro Standu malá holka. Možná se jí líbí, ale on ji bere jako mladší sestru. Na to dám ruku do ohně.“

„Aby ses nespálila...“

Tak přece. Babi nás odhalila. Musím se více snažit. Neměla jsem jí nic říkat. Vylezla jsem z úkrytu a dělala, že jsem právě přišla uvařit si čaj, a že jsem nic neslyšela.

„Veru, co ty tady děláš? Myslela jsem, že už jsi v posteli,“ divila se mamka.

„Už jsem byla, mami. Napadlo mě, uvařit si ještě čaj, aby se mi lépe spalo.“

„Pročpak bys nespala?“ zkoumala mě mamka. Asi jí babi nasadila brouka do hlavy.

„Malinko mě škrábe v krku,“ zalhala jsem.

„Tak to ti uvařím heřmáněk,“ rozhodla babi.

„Jo, to bude prima,“ souhlasila jsem.

Babi mi uvařila heřmáněk a šla mě doprovodit do postele. Standa už tam byl. Ležel otočený zády ke mně a ani se neobtěžoval otočit, když jsme přišly.

„Babi, vypravuj mi něco,“ poprosila jsem ji. Budu klidnější, když tu babi bude a já v klidu usnu. A Standa třeba taky a tak nebudu muset nic řešit.

„A co bys chtěla slyšet?“ usmála se babi.

„Třeba o Šípkové Růžence, to je jedno. Ty umíš tak hezky vyprávět,“ prosila jsem ji.

„Tak dobře. Bylo jedno království...“ začala babi povídat. Držela mě při tom za ruku a já v klidu usnula.

Najednou jsem sebou trhla a vzbudila jsem se. Byla ještě tma. Zvedla jsem hlavu a uviděla Standu, jak stojí u mé postele.

„Můžu?“ zeptal se. Než jsem stačila odpovědět, byl u mě pod dekou. To mě probralo.

„Zbláznil ses? Co kdyby sem někdo přišel?“ zašeptala jsem.

„Neboj, je teprve půl čtvrtý. Všichni ještě spí.“

Polilo mě horko. Cítila jsem teplo jeho těla, které se ke mně zase hned přitulilo.

„Stando, co to má znamenat? Měsíc děláš, že mě neznáš a teď mi zase skáčeš pod deku?“

„No tak, nekaž to. Vždyť je nám spolu tak hezky.“ Díval se na mě a už zase mě hladil a chtěl mě pusinkovat.

„Počkej, takhle ne. To já nemůžu. Chci od tebe vysvětlení,“ naléhala jsem a trvala na tom, že si nejdříve musíme promluvit.

„A o čem chceš mluvit? Co potřebuješ vysvětlit? Vždyť víš, že jsem z tebe blázen.“

„Tak blázen? A pak na mě měsíc nepromluvíš?“

„Veru, já bych rád. Nemůžu, kvůli klukům, víš.“

„Jak kvůli klukům. Nevymlouvej se, a co doma, tam kluci nejsou.“

„Zase jsou tam rodiče. Vždyť víš. Pořád někde někdo je. Víš, co by to bylo za poprask, kdyby nás spolu nachytali?“

„No to právě vím, tak běž raději do své postele, ať se to nestane.“

„Nestane, neboj, mám to pod kontrolou. Všechny jsem obešel, spí jako dudci. No tak, zlato, tolik jsem se na tebe těšil.“ Jeho polibky byly tak sladké. Nedokázala jsem tomu odolat.

„Pootevři trochu pusy a nech svoje rty vlhké,“ říkal, jako by měl kupu zkušeností. A začal mě líbat na rty. Hrál si s nimi, olíznul je, jazykem pronikal do mé pusy. Bylo to nečekaně příjemné. Rukama

mě pořád hladil, po vlasech, po zádech, až zase zajel rukou pod mé pyžamo. Hledal moje ňadra. Cítila jsem jeho vzrušení. Začal se ke mně více tisknout, jeho penis byl přitisknutý ke mně a on se pohyboval tak, aby se třel o mé břicho. Zase vzal moji ruku do své a chtěl, abych mu hladila jeho vzrušený penis. Sotva jsem se ho dotkla, ejakuloval. Měla jsem jeho semeno na břicho. Pomalu se uklidňoval. My oba.

Tentokrát byl připravený. Měl u postele toaletní papír a vše utřel. Šli jsme se umýt. Celý dům opravdu spal a mně se ulevilo, že nás nikdo nenachytil. Myslela jsem, že teď půjde do své postele, ale on si lehl ke mně. Říkal, že počká, až znovu usnu. Byl tak pozorný a něžný. Držel mě v náručí a už nenaléhal.

„Kde jsi vzal ty zkušenosti?“ ptala jsem se. Ve skutečnosti jsem ale nechtěla nic slyšet o žádné jiné ženě. Třeba si to vyčetl v knihovně, jako já.

„Nebud' zvědavá,“ smál se. „Viděl jsem takový film,“ přiznal pak. Ulevilo se mi. Představa, že to samé dělá s jinou ženou, mi byla dost odporná.

„Ale ty jsi působila, jako bys to už s někým dělala,“ dobíral si mě.

„No to víš. Měsíc je dlouhá doba, když ty jsi neměl čas...“ vrátila jsem mu to.

„Tak to vůbec nezkoušej. Rozbil bych mu hubu,“ vyhrožoval. Miluje mě, přeložila jsem si do svého jazyka. Žárlil by na jiného, kdyby se objevil. Je mi krásně.

„To víš, musíš si mě hlídat,“ rýpla jsem ještě. „Musíš do své postele, babi nás podezřívá,“ prozradila jsem mu.

„Ještě chvilku, pak půjdu.“

Chtěl zůstat u mě. Zajímavé. Nejdřív se mi vyhýbá a pak mě nechce pustit? Políbil mě na ústa a já znovu usnula. Když jsem se ráno vzbudila, stála babi nad mojí postelí. Lekla jsem se a posadila se. Kde je Standa? Rozhlédla jsem se po pokoji. Místnost byla prázdná.

„Hledáš někoho?“ zkoumavě si mě prohlížela.

„Ne, já, něco se mi zdálo,“ zalhala jsem. Ach jo, proč já musím kvůli své lásce lhát? Vždyť je to vlastně cizí kluk. To že se naši rodiče vzali, za to nemůžu. Budu se jich muset nenápadně zeptat, jak se na to dívají. No, mamku jsem slyšela včera večer. Prý by jim to ještě scházelo. Co tím myslela?

„Vstávej, zlato, už bude devět hodin. Ty jsi tedy spáček. Co krk?“

„Jo, už asi dobrý, heřmáněk mi pomohl.“ Já z toho lhaní nevyjdu. Co to se mnou je? Alespoň už jsem přiznala, že jsem zdravá. Rychle jsem vstala a šla na snídani. Nenápadně jsem hledala očima Standu. Nikde nebyl. Ale ani Roman. Že by chlapi někam jeli? Proč já se nemůžu zeptat?

„Co budeme dnes dělat?“ zeptala jsem se mamky, která se objevila v kuchyni.

„Verunko, sbal si své věci a pojedeme domů,“ odpověděla mi.

„Cože? Vždyť jsme teprve včera přijeli? A babi chtěla vymalovat obývací,“ nechápala jsem.

„Chlapi tu zůstanou, pojedeme jen my dvě. Musíme si spolu popovídat.“

„Vždyť popovídat si můžeme i tady, nebo ne?“

Chtějí mě odloučit od Standy. Ale v noci nemohli nic slyšet. Všichni spali, když jsme se mazlili.

„Bude lepší, když pojedeme. Potřebuji připravovat náš dům na miminko a ty mi můžeš pomoci.“

Na to jsem neměla argument. Ano, za měsíc a něco se má mimčo narodit a budou Vánoce. Je toho spousta a mamka nemůže nic moc dělat. Bude to padat na mě.

„Ach jo, těšila jsem se na babi. Dlouho jsem ji neviděla,“ vymlouvala jsem se. Byla to ovšem pravda. Ráda bych byla se všemi.

„Babi slíbila, že k nám brzy přijede,“ řekla mamka, objala mě a dala mi pusku do vlasů. Ztuhla jsem. Doufám, že nejsem cítit tou Standovo voňavkou. Musím mu říct, aby ji nepoužíval. Mamka se také zarazila, ale neřekla nic.

„A kdy pojedeme? Po obědě?“ smlouvala jsem. Chci ho aspoň vidět.

„Za hodinku nám jede autobus. Roman nás tam odveze.“

„Mami, co se děje? Proč odtud musíme tak rychle odjet?“

„Babi si myslí, že...“, začala pomalu.

„Co si babi myslí?“

A je to tady, co já jen řeknu? Tušila jsem velký průšvih.

„No, babi si myslí, že jsi zamilovaná do Standy. Nejdřív jsem si říkala, že to je nesmysl, ale v noci jsem o tom přemýšlela a došlo mi, že to je pravda. Říkala, že prý jste spolu kamarádili a teď dělá, že tě nezná. Jediný kluk, s kterým jsi kamarádila, byl Standa. Verunko, řekni mi prosím tě, jsi do něj zamilovaná?“

Sklopila jsem oči a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Když řeknu, že ne, budu zase lhát a pořád se zamotávat do lží. A s mamkou jsme si nikdy nelhaly. A když řeknu, že ano, odloučí nás od sebe. Co

mám dělat? Z očí mi začaly téct slzy. Nemusela jsem už nic říkat. Bylo to jasné.

„Bože můj, co teď budeme dělat? Je to tvůj bratr, Veru. A navíc jsi ještě dítě. Přejde to, uvidíš. Bude lepší, když se nějakou dobu nebudete vídat.“

Pořád jsem nebyla schopná mluvit. Jen jsem vrtěla hlavou, že s tím tedy nesouhlasím.

„Řekni mi, co se mezi vámi stalo, že dělá, že tě nezná?“ ptala se mamka trochu přiškrceným hlasem. „Chtěl po tobě něco? Víím, že Roman dospíval hodně brzy, Standa může být po něm. Prosím, řekni mi to, jsem tvoje máma, mám o tebe starost.“

„Ne mami,“ vysoukala jsem ze sebe. Cítila jsem, že ji musím uklidnit. Bylo vidět, že si hodně oddechla. „Promiň, já ti nechci dělat starosti, mám Standu ráda, ale on na mě kašle, protože jsem malá holka a před klukama se se mnou prostě nebaví,“ vysvětlovala jsem jí.

„Ty promiň, že jsem si toho nevšimla. Jsem tak zaměřená na sebe a to malé. Měla jsem si toho všimnout,“ omlouvala se mi mamka.

„Já víím, vždyť se na miminko také těším.“

„Veru, řekni mi prosím pravdu. Řekni mi všechno. Cítím z tvých vlasů pánskou vůni. Co se Standou máš?“

Maminko, prosím tě, nechtěj to vědět, prosila jsem ji v duchu. Já ti nechci lhát. Ale tohle ti nemůžu říct. Opušť mi.

„Dal mi pusu na dobrou noc do vlasů, to je všechno,“ zalhala jsem.

„Takže on tě má taky rád? Veru, řekni mi to, co mezi vámi je?“

„Mami, já nevím, jestli mě má rád. Nikdy mi to neřekl. Myslím, že mě bere jako mladší sestru, no,“ opakovala jsem. Tak první půlka byla

pravda. Nikdy mi neřekl, že mě miluje. Ani že mě má rád. Jen, že je ze mě blázen. Je to to samé? Nevím.

„Dobře, tak já ti věřím. Stejně ale teď odjedeme. Nechci, abyste spali spolu v jednom pokoji.“

„Mami, tak spi se mnou v tom pokoji ty nebo třeba babi. Já tu chci ještě zůstat,“ přemlouvala jsem ji. Musím nutně se Standou mluvit. Musím mu říct o tom rozhovoru, abychom říkali oba to samé. Co jestli už si Roman se Standou promluvil? Mamka asi ne, měla jsem ten pocit. To ovšem neznamená, že to neudělá.

„Ne, zlato, jsem rozhodnutá, že pojedeme. Sbal si věci a za chvíli vyrazíme.“

Přemýšlela jsem, co dělat. Nechtěla jsem odjet. Byla jsem v noci v sedmém nebi a teď ho zase nesmím vidět? Nebyla jsem schopna se pohnout. Co mám jen dělat? Mamka trvá na tom, že odjedeme, já nechci. Bude k něčemu dobré, když tu zůstanu? Budou nás teď hlídat a nenechají nás ani chvíli spolu. Bylo mi to jedno, chtěla jsem tu prostě zůstat. Být s ním. Jsem do něj zamilovaná. Páni, je to tedy síla. Snad mi dovolí se aspoň rozloučit. A zítra přijedou kluci domu. Musí. V pondělí je zase škola. Ještě že musíme do té školy.

Sbalila jsem si pár svých věcí a šla se rozloučit s babi. Ona za všechno může. Mamka by se nikdy nedovtípila a Roman už vůbec ne. A možná by mu to ani nevadilo. „Ahoj babi,“ prohodila jsem. „Ahoj Verunko,“ objala mě. „Copak, copak, ty se na mě zlobíš? Holčičko, nemůžeme tě nechat s dospívajícím klukem o samotě, na to tě mám příliš ráda, to je moc nebezpečné,“ obhajovala se.

„Tak třeba byste mi mohli víc věřit,“ ohradila jsem se.

Roman už bral naše tašky. Standa nikde. „A můžu se aspoň rozloučit?“ asi jsem je tou otázkou vyvedla z míry. Podívali se na sebe. „Nebo se mám teď odstěhovat?“ provokovala jsem.

„Stejně se zítra uvidí, těžko je od sebe odloučíme,“ zastal se mě Roman. „Dojdu pro něj,“ prohodil a šel s našima taškama k autu. Přivedl ho. „Tak tady ho máš.“

Standa zůstal stát ve dveřích kuchyně a chvíli jsme se na sebe jen dívali. Pak jsme každý udělali dva kroky, setkali se ve prostřed kuchyně a objali se. Standa mi dal pusku do vlasů. „Čau ségra,“ prohodil jako by nic. Já jsem neřekla nic. Podívala jsem se mu do očí a usmáli jsme se na sebe. „Ahoj zítra,“ řekla jsem a vyrazily jsme s mamkou zpátky do Prahy.

Doma pak nastalo velké stěhování. Tedy Standův pokoj byl vyklizený a připravený pro malého brášku. Standa dostal nový pokoj vedle ložnice mých rodičů. Chtěli nás mít pod kontrolou. Ano, musím přiznat, že se jim to celkem dařilo. Nicméně Standa se se mnou od té noci u babi začal normálně bavit. Tedy doma. Zase byla legrace a já byla šťastná. To, že za mnou nemohl chodit v noci, mi nevadilo. Možná spíše naopak. Byla jsem v klidu. Naši nás měli fakt pod drobnohledem, a my jsme sotva mohli být spolu chvíli sami. Letmé dotyky při mytí nádobí, pohledy do očí nahrazovaly naše krásné blbnutí. A to vše, aby naši neviděli. Do školy nás začal Roman vozit. Vysadil nás před školou a čekal, než půjdeme do šatny, kde už byli kluci ze Standovy party a ti si ho hlídali zas tam. A to bylo opravdu vážné. Před nimi opět dělal, že jsem jeho malá ségra, a že ho vůbec nezajímám. A já studovala a studovala, abych mohla přestoupit

k němu do třídy. Po Vánocích mám už domluvené zkoušky. Dám to, chci být s ním.

BRÁŠKA LUKÁŠ

Den před Štědrým dnem se nám narodil bráška Lukáš. Bylo to k večeru. Mamce praskla voda a tak ji Roman odvezl do nemocnice. Standa zrovna nebyl doma. Byl to takový zmatek! Rodiče odjeli a já zůstala sama doma. Byla to úleva, nebýt pod dohledem. Pustila jsem si písničky a začala tancovat. Ani jsem si nevšimla, že se Standa mezitím vrátil. Když zjistil, že jsme doma sami, vzal mě za ruku a odvedl k sobě do pokoje.

„Verunko, konečně můžeme být zase spolu sami,“ šeptal mi do ucha. „Už jsem z toho blázen, jak nás ty rodiče hlídají.“

„Ano, já také. To je taková úleva, když nejsou doma.“

Rozpustil mi vlasy, co jsem nosila svázané do drdolu a začal se se mnou mazlit, hladit, tak jak to uměl jen on. Užívali jsme si ty krásné vzácné okamžiky. Svlékl mi vše, co jsem měla na sobě. A on se také svlékl. Trochu jsme riskovali, ale počítali jsme s tím, že se Roman chvíli v nemocnici zdrží. Bylo to takové zvláštní, poprvé nebyla noc a my se neschovávali pod peřinou. Prohlíželi jsme se navzájem. Byl tak krásný. Pod jeho polibky se mi úplně podlamovala kolena. Hladil mě po celém těle. Úžasné, krásné, něžné. Proč to nemůže být častěji? Měl opravdu silnou ejakulaci. Stríkal až pomalu na můj obličej. Šla jsem se pak rovnou osprchovat. Přišel za mnou a celou mě umyl. Pak mě vzal za ruku a vedl zpátky k němu do pokoje.

„Stando, počkej, Roman, tedy táta se může každou chvílí vrátit. Už je to aspoň hodina.“

Přitáhnul si mě znovu k sobě a chvíli jsme se líbali. Byla jsem napjatá, čekala jsem každou chvíli, že vrznou dveře. Raději jsem Standu od sebe odstrčila a šla se oblékat. Vzala jsem si rovnou pyžamo, už se mi nechtělo převlékat se. Standa se znovu oblékl, aby to nebylo nápadné.

Akorát jsme to dokončili a přijel Roman. Uf, tak to bylo o fous. Malinko se divil, že už jsem v pyžamu, ale neříkal nic. Prý už se bráška narodil. Zítra za nimi všichni půjdeme do nemocnice. Tak poprvé budu na Štědrý večer bez mamky. Divný pocit. No jo no. Zase budu se Standou. A řekla bych, že Roman nás tak hlídat nebude. Teď pár dní, než se vrátí mamka. Usmála jsem se při té představě.

„Zítra pojedeme pro babičku,“ vyvedl mě Roman brzy z omylu. Aha, takže dohled bude. Podívali jsme se se Standou potajmu na sebe. Tak to bude ef bí aj. Babi nic neunikne.

Roman nám udělal večeri, zahnal nás do postele a šel se dívat na televizi. Za chvíli přišel do mého pokoje na kontrolu. Dělala jsem, že spím. Asi šel kontrolovat i Standu, který určitě předstíral spánek také. Pak jsem uslyšela cvaknout domovní dveře. Tajně jsem se šla podívat z okna a uviděla, že Roman někam odchází. Zřejmě šel slavit narození syna. Asi to sledoval i Standa, protože se během pár minut objevil u mě v pokoji. Bylo mi celkem jasné, co bude následovat. Jenže to co se dělo, předčilo naprosto mé očekávání.

Standa mě vzal za ruku a odvedl k posteli. Posadila jsem se a on mě hned začal svlékat. V minutě jsem byla nahatá. I on se svlékl. Položil

mě na postel a hladil a líbal po celém těle. Bylo to opravdu vzrušující. Čím dál více se zaměřoval na můj podbříšek. Líbal a laskal mě tam a druhou rukou hladil něžně moji bradavku. Začala jsem cítit tlak v podbříšku. Pomalu jsem se kroutila a moje pánev se začala sama zvedat. Vrátil se k mým rtům a zašeptal mi, ať se uvolním a pustím ho k sobě. Neměla jsem to v plánu, ale vzrušení se pořád stupňovalo.

„No tak, neboj se, roztáhni nohy, já tě budu jen hladit rukou. Neudělám nic, co by se ti nelíbilo,“ přemlouval mě Standa.

Vzrušení už se nedalo vydržet. Standa mě hladil po vnitřní straně nohou, až jsem od sebe stehna oddálila. Neváhal a začal mě hladit v rozkroku. Pomalu, velmi jemně se dostával blíže a blíže mé vagině. Už jsem cítila jeho prst mezi mými stydkými pysky. Vagina byla celá vlhká a jeho prsty krásně klouzaly. Dělal malé krouživé pohyby a občas přejel i poštěváček. Moje vzrušení pořád rostlo. Kdyby v tu chvíli někdo vstoupil do pokoje, bylo by mi to jedno. A pak zajel prstem dovnitř. A zase ven. Dovnitř, trochu tam zakvedlal a zase ven, objel můj poštěváček a zase dovnitř, zakvedlal a to opakoval pořád dokola, až jsem začala nahlas sténat. Nakonec tedy ponechal prst uvnitř vaginy a já se zmítala ve slastné křeči. Kdyby neměl strčený jazyk v mé puse, křičela bych na celý dům a bylo by mi to úplně jedno.

Po chvíli jsem se uklidnila a podívala se na Standu. Tvářil se velmi spokojeně.

„No, ty jsi tedy tygřice, pěkně ses rozjela. Já to věděl, budeš nejlepší,“ blekotal nesmysly.

„Co to povídáš? Nerozumím ti,“ ohradila jsem se. „A vůbec, bude lepší, když půjdeš zase k sobě. Roman se může každou chvíli vrátit.“

Nedokázala jsem říkat táta. I když se ke mně tak snažil chovat, byl to pro mě prostě Roman.

„Víš sama dobře, že se nevrátí. Šel zapíjet našeho brášku. Máme celou noc pro sebe.“ Ano, tušila jsem, že to tak je. Bylo to stejně podivné. Přestože to vše bylo tak krásné, vzrušující a úžasné, někde uvnitř jsem cítila, že to je špatně a nechtěla jsem to opakovat. Nedokázala jsem to vysvětlit ani sobě, takže jsem se nepokoušela to říkat ani Standovi.

Ten si byl sám sebou naprosto jistý a zase se ke mně přitisknul a dal mi do ruky svůj penis.

„Teď ty, zlato,“ poručil si. Začala jsem ho hladit a tisknout se k němu, ale už jsem nechtěla, aby vzrušoval on mě. Trvalo to teď déle, asi proto, že už jsme spolu byli zvečera. Nakonec zase ejakuloval. Následovala očista a už jsem opravdu chtěla spát. Standa mě k ničemu už nenutil, jen zůstal u mě v posteli.

„Stando, prosím, běž k sobě. Tohle není dobrý nápad,“ žádala jsem ho. On ale nereagoval a usnul u mě v posteli. Co mi zbývalo? Byla jsem ze všeho unavená a nedokázala si utřídit myšlenky. Nakonec jsem také usnula.

Vzbudil mě nějaký hluk. Roman vrazil rovnou do pokoje a začal hulákat na Standu.

„Ty blbče, vypadni od ní z postele! Koleduješ si o problém! Vždyť jste oba ještě pod zákonem. Okamžitě vypadni! Tak tohle si vypijete!“ křičel na celé kolo a vypadalo to, že to myslí vážně. „Ráno si promluvíme!“

Asi se právě vrátil z oslavy a nenašel Standu u něj v posteli. Vytáhnul ho skoro násilím a za nadávání a nakopávání ho odvedl pryč. Můj špatný pocit se zesílil. Měla jsem dokonce chvíli pocit, že půjdu zvracet. Nakonec jsem nešla. Dobře mi ale nebylo. Ráno jsem zjistila, že na prostěradle je trochu krve. Asi mě škrábnul. Vůbec jsem to necítila. Věděla jsem, že to musím uklidit, než někdo přijde. Naštěstí to byla jen kapka a šlo to vyprat. Věděla jsem, že na krev musím dát studenou vodu. A v pokoji se topilo, na topení to rychle uschne.

Ráno přijela babi. Bylo jasné, že včerejší večer a noc byly naše poslední společné v tomto roce. A taky že jo. Babi byla ostražitá jako ostrůž. Do nemocnice jsme chodili na návštěvy společně a celý den se od nás babi nehnula ani na krok. Přesto jsem cítila Standovy kradmé pohledy, jeho úsměvy a letmé doteky. Byla jsem šťastná a rozpačitá zároveň. Asi proto, že to, co jsme dělali, bylo zakázané? Až budu větší, budeme pořád spolu. Už nás nikdo nerozdělí. A pak už z toho budu mít jen pěkné pocity.

Za pár dní mamku pustili. Bráška byl mrňous, no krásnej. Jestlipak bude tak uhrančivej jako Standa? Kdo ví. Tohle už je můj skutečný brácha, tak to je něco jiného. Ten už bude uhánět jiné holky. Nebo ony budou uhánět jeho. Ušklíbla jsem se. Ano, i za Standou jich pěkná řádka pálí. Je moc krásnej, no. On ale chodí jen se svou partou. To má tedy štěstí. Jinak bych mu vyškrábala oči. Stejně je to absurdní, že spolu nemůžeme chodit. Jsme sourozenci jen na papíře. Naštěstí. Jinak bychom nemohli spolu dělat ty krásné věci.

PŘESTUP

Po Vánocích mám zkoušky. Jsem malinko nervózní, ale velmi odhodlaná je udělat a přestoupit do třídy ke Standovi. Naši to chtěli zrušit, ale učitelé jim doporučili to nedělat, že už jsem opravdu hodně daleko, a že by mě ve vzdělání zabrzdili. Nakonec to tedy nechali, prý se ve škole nemůže nic stát. To asi ne. Já jen prostě chci být blízko něj.

Do školy mě vezl Roman. Díval se na mě a já čekala velmi nepříjemný hovor. Od té noci, co ode mne vytáhl Standu, nebyl prostor na nějaký pohovor. Nechtěl před babi ani před mamkou něco řešit, páč věděl, že by vše bylo ještě horší a nechtěl jim přidělovat starosti. Jenže teď pojedeme sami. Chtěl, abych si sedla dopředu. To nezní vůbec dobře. A taky že ne. Jen jsme se rozjeli, začal.

„Tak kočko, povídej, jak to bylo?“

„Co jako?“ dělala jsem blbou, i když mi bylo naprosto jasné, na co se ptá.

„Ty víš moc dobře, co myslím. Co jste tam s tím mým klukem prováděli?“

„A co ti mám povídat, vždyť jsi nás viděl. Spali jsme,“ snažila jsem se to zahrát do autu.

„Nedělej ze mě blbce. Co bylo? Dělali jste to?“ taky se mu asi nechtělo nazývat věci pravými jmény.

„Co myslíš, Romane, co jsme měli dělat?“ ani mě nenapadlo mu to ulehčovat.

„No sex,“ vypadlo z něj.

„Ne, to fakt ne,“ bránila jsem se.

„Opravdu? Přisaháš?“ podíval se na mě.

„Ne, já vím, že to nesmíme,“ odpovídala jsem asi ne moc přesvědčivě. Roman se jen ušklíbl.

„Nevypadalo to, že by vás to nějak zajímalo. Co smíte a co nesmíte. Na to se neptám. Chci vědět, co se tam tu noc stalo.“

„Trochu jsme se mazlili, ale sex fakt ne,“ přiznala jsem.

„No tak snad se tomu dá věřit. Proboha, proč sis musela vybrat svého bráchu? To nejsou jiný zajímavý kluci?“

„A ty si umíš poručit, do koho se zamiluješ?“ opáčila jsem. „Proč ty sis vybral moji mamku?“

„Hm. Máš pravdu, taky si neumím poručit. No jo, jsi chytrá po ní. Jenže fakt to je problém, holčičko. Standa je teď oficiálně tvůj bratr a navíc jste oba pod zákonem. Jestli jsem byl do té doby k vám shovívavý, tak teď budu ten nejpřísnější. Vyhýbejte se obloukem. Je to zákaz. Je to jasný?“

„Hm,“ odpověděla jsem. Neměla jsem chuť to dále rozmazávat a navíc jsem byla přeci jen nervózní z těch zkoušek.

„Ne hm. Chci slyšet, že to je jasný, že tomu rozumíš,“ naléhal Roman.

„Jo, jasný,“ potvrdila jsem. Věděla jsem to i bez něj, že to je průser a zakázaný. To mi jasné bylo. Co mi jasné nebylo, jak to mám vydržet do dospělosti bez Standy. Ale o tom nemělo cenu se bavit. Zbytek cesty už jsme mlčeli. Roman mě vyložil u školy a já odkráčela dělat rozdílové zkoušky.

Udělala, uf, uf. Hurá. Mám vyhráno. Od pololetí přestupuju ke Standovi do třídy. Prý to tu ještě neměli, aby někdo udělal dvě třídy za jeden rok. Jsou zvědaví, jestli to bude tak pokračovat. Nebude, hi, hi, hi. To jim můžu říct rovnou. Mně šlo jen o to, dostat se do stejné třídy jako Standa. Dál mě to nezajímá. Budu mít zase volněji. Člověk kvůli lásce dokáže i nemožné. Hm. No je to zajímavé. Nebylo to tak zlé. Docela mě to i bavilo. Dokázat, že na to mám. Odpoutávalo mě to od něj. Když mě naši drželi od něj zkrátka. Dodávalo mi to sílu, že se brzy budeme pořád vídat.

První den v jeho třídě. Hm. Představovala jsem si to jinak. Ani si mě nevšiml. Klasika. Před klukama ani náznak zájmu. A ve třídě na mě koukali jak na exota. Všichni chodí do školy pomalu z donucení a já dobrovolně bifluju, abych mohla chodit do vyšší třídy. Nikdo se se mnou nechce moc bavit. To jsem si teda pomohla. No co se dá dělat. Už jsem tady.

Co jsem vlastně čekala? Vždyť to vím, že parta je parta. Je to neprůstřelné. A navíc teď vidím, jak po něm holky blázní. Baví se se mnou jen proto, že jsem jeho ségra. Aby se k němu dostaly blíž. O to tedy nestojím. Jestli není lepší nevědět a nevidět některé věci. Tak aspoň mi spadly růžové brýle. Je to pěkněj frája. Dělá ramena, jak to má vše v paži. Předvádí se. Vždyť já ho vůbec neznám. Doma je úplně jinej. Normální kluk. Co dělá blbinky a směje se. Tady? Machr nad machry. Největší náfuca ze třídy. Jsem do něj ještě vůbec zamilovaná? Teď už si netroufne v noci za mnou přijít. Naši nás hlídají, takže spolu nikdy nejsme sami a ve škole ho hlídá parta. Výsledek? Nula.

Nebaví mě to. Navíc ta Jitka. Otravná. Nedá mu pokoj. A mně taky ne. Tváří se jako výborná kamarádka. Nemluví o ničem jiném než o mém nevlastním bráchovi. Že bych jí povyprávěla, jak se se mnou mazlil? Ušklíbla jsem se při té představě. Chce jít k nám domů. To tak. Vymlouvám se, že to nejde kvůli Lukášovi. Nedá se odradit a jde se mnou jako doprovod. Vypytává se, jak je na tom Standa s holkama. Říkám jí, že si myslím, že nějakou má. Tajná láska. Že mu to rodiče zakazují a proto není s žádnou vidět. Ve skutečnosti nelžu. Je to tak. Jen jí neprozradím, že to jsem já.

Před domem jsme potkaly mamku s Lukáškem. Uspává, páč bráška nechce spinkat v postýlce. Jitka se okamžitě začne o miminko zajímat a mamka se rozplývá a povídá si s ní. Mezitím nás dohonil Standa. Jde kupodivu sám. Postávám kousek stranou, tak se ke mně přitočí a začne laškovat. Nenápadně mu naznačuju, že je tu Jitka. A už nás obě s mamkou zmerčily. Standa mě drží kolem pasu a šeptá mi něco do ucha. Směju se, a když zvednu oči, vidím jak má mamka hrůzu v očích a hned ode mne potřebuje přinést nějakou tašku, co údajně zapoměla doma. Podíváme se se Standou na sebe.

„Jasně, už pro ni běžím,“ zachraňuje mě. Tak dlouhou dobu jsme spolu sami nemluvili. Už jsem skoro zapoměla, jak je sladký. A když se to na minutku povede, hned to někdo pokazí. Tentokrát moje mamka.

„No, máte fakt pěkný sourozenecký vztah,“ komentuje to Jitka. „Taky bych chtěla takovýho staršího bráchu.“

„Řekni si rodičům,“ doporučím jí. Nějak mě ta holka nebaví. Nehledě na to, že se snaží sbalit mého Standa, připadá mi lehce přihlouplá. Nechci se ale vyvyšovat. Má určitě jiné své přednosti.

„Jitko, díky za doprovod, fakt už musím jít.“ Nic víc už nevysvětluju a mažu domu. Tuším, že Standa je teď jediný, kdo tam je. Srazili jsme se ve dveřích. Udělal krok zpět a počkal, až zavřu dveře. Objal mě a tak krásně políbil, že se mi zas všechno vrátilo. Můj Standa. Můj úžasný kluk. Ať si říká, kdo chce, co chce.

„Hned přijdu,“ zašeptá a běží s požadovanou taškou za mamkou. Dívám se oknem z kuchyně. Je vidět, že se ho obě snaží zdržet. Chvilí s nimi povídá a nakonec se odlepí a jde domů. Máme chvilku pro sebe. Víme, že mamka nás dlouho samotné nenechá. Přesto je to vzácná chvilka. Držíme se za ruce. Sedíme těsně vedle sebe na gauči v obýváku a povídáme si. Pak vezme moji hlavu do dlaní a začne mě líbat. Zvonek. Mamka je tu. Standa si povzdechne a jde jí pomoci s malým. Už jsem si myslela, že to mezi námi skončilo. Jak dlouho jsme nebyli sami? Ani nevím. No asi tři měsíce. Teď je to zase zpátky. Můj Standa. Můj, můj, můj. No trošku jsem asi majetnická. Trošku. Směju se. Den je tak krásný.